

му и личността му б'хх популярни и тука. Имаше вече и легенди за него.

— Тозъ кляфирь-консулъ не може ни да се улови, ни да се познае... каза единъ отъ присхтствующит'.

— Нему му помага н'кой дяволъ: ту го видишь даскалъ, — попъ, ту — селянинъ, ту — османлия; изъ единъ пхть м'нява видътъ си: отъ момче става старецъ; сега кюсе и черноокъ, сл'дъ малко — пала-буюклия и русъ. Иди та го лови! Ахмедь-ага ми расправяше, че по едно вр'ме му уловили дирята и го погнала потеря кжд' текийското бранище. Той билъ обл'ченъ, като селянинъ; изведнжъ, потерята гледа пр'дъ себе си гарга: н'ма ни селянинъ, ни дяволъ тамъ... Гр'мватъ всичкит', но птицата се изгубва и чуватъ само грачение пр'дъ себе си.

— Бошъ-лафъ, обадихъ се н'колкоина недов'рчиво.

— Гявурицътъ кога да е ще падне на ржка, само да му разберемъ гн'здото, д'то се крие, заб'л'жи другъ.

— Та азъ ви казвамъ, че не може да се хване, кератията, подзе п'рвий ораторъ... Та той се и не крие, но познавашъ ли го!... Той може сега да б'де тукъ при насъ, въ кафенето, и пакъ да не знаемъ че е той.

При тия думи, присхтсвующит' машинално повдигнахъ очи и се изгледахъ. Н'колко погледи се спр'хъ съ любопитство върху Огнянова.

Той сега страшно сърбаше третото си кафе, като на вс'ки мигъ испущаше изъ устата си единъ облакъ димъ, който го забуляше съ вълнит' си, но той чувствуваше впенит' въ него погледи и подъ скулуфит' му протекохъ капки потъ. Той не можеше да издържи по-дълго това напргнхто състояние и чакаше сгоденъ моментъ да остави кафенето и да дхне на чистъ въздухъ.

— Ако е кхметъ за на кжд'? попита го единъ.

— За Клисуре, съ Божия воля, отговори Огняновъ, като разв'рзваше спокойно една дълга оваляна кисия за да плати кафетата.